

BERIBU /3

CYNTHIA ST. AUBIN

**Ne tik
bendradarbiai**

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Cynthia St. Aubin.

**NE TIK
BENDRADARBIAI**

Trijų knygų serija
„Be ribų“.
Trečia knyga

Versta iš Cynthia St. Aubin,
Bad Boy with Benefits, 2022

© Cynthia St. Aubin, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2024

ISBN 978-609-03-0963-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Marlou Kein stovėjo Pragiedrulių dvaro antro aukšto laiptų aikštelėje, jos veidas, kitaip nei vėsi marmurinė baliustrada po pirštais, degė lyg ugnis. Dar vaikystėje išsiaiškino, kad tai geriausia vieta šnipinėti prabangiuose vakarėliuose, kuriuos dažnai rengdavo tėvai. Tuomet buvo per maža žvilgčioti pro lenktų miniatiūrinių kolonų tarpus į veiksmą apačioje, tikėdamasi išvysti slaptą mylimųjų bučinį. Ar grakštų šokį.

Tai, ką matė dabar, vertė jos kraują užvirti.

Neilas Kempbelas, buvęs jos sužadėtinis, pagrindiniame vestibulyje, nardydamas tarp svečių, netrukus suplūšiančių į didžiąją pokylių salę, kur vyks svarbiausias renginys, vaišinosi užkandžiais ir gurkšnojo dailiose taurėse tviskantį šampaną.

Dar viena jos tėvo surengta perdėm prabangi šventė klientams pamaloninti ir prisivilioti naujų. Valandų valandas trunkanti ikrais ir mažyčiais sumuštinukais pagardinta bakchanalija, paprastai pasibaigianti laisvai besiliejančiu viskiu, rūkstančiais cigarais ir vyriškais papplekšnojimais per nugarą.

Didžiuliam Marlou susierzinimui, niekas taip ir

nepasikeitė – tai vis dar buvo berniukų klubas. Ji niekaip nesuprato, kaip Neilas drįso čia pasirodyti.

Gaila, kad šįvakar čia nėra Samuelio ir Meisono.

Vos metais už ją vyresni broliai dvyniai nuo mažumės tapo sesers gynėjais, nors jų metodai gerokai skyrėsi.

Samuelio žodžių lavina galėjo kiekvieną pavesti drebančia, atgailaujančia bejėge žmogysta, įveikta vieninteliu ginklu – iškalba, o Meisonas pirma paleisdavo į darbą kumščius, tik tada imdavosi kalbą.

Tačiau Samuelis dabar itin užsiėmęs – netrukus jo vestuvės su mokyklos laikų simpatija, o Meisonas visa galva pasinėręs į naujus santykius su tėvo asistente, todėl abu šiuo metu nepasiekiami.

Gaila, nes jų akivaizdi nemeilė buvusiam Marlou sužadėtiniui buvo vienas iš nedaugelio dalykų, dėl kurių jie šimtu procentų sutardavo.

Atleidusi mirtinus gniaužtus ir atplėšusi rankas nuo baliustrados, Marlou giliai įkvėpė ir ėmė leistis laiptais.

Su kiekvienu žingsniu ji artėjo prie jaunesnės savo pačios versijos, skirtingai, bet taip pat

entuziastingai darančios tą patį.

Kalėdų rytai. Pasimatymai vidurinėje mokykloje. Polo rungtynės. Mamos laidotuvės. Naujųjų Metų vakarėlis, kuriame prieš dvejus metus susipažino su Neilu Kempbelu.

Neilas atrodė patraukliai: vilkėjo dailų smokingą, tamsūs plaukai lyg varno plunksnos melsvai žvilgėjo mėnulio šviesoje. Ryškūs skruostikauliai ir raustelėjęs tiesios, klasikinės nosies galiukas išdavė, kad kurį laiką praleido lauke.

*

Dar vakarui nesibaigus, jie pajuto ryšį – pasakojosi apie valdingus tėvus, kaip paaiškėjo, senus draugus.

Pirmas susitikimas virto pirmu pasimatymu, o netrukus jie užmezgė meilės romaną – tai nuoširdžiai skatino jų abiejų tėvai, ir netrukus susižadėjo. Tomis pirmomis dienomis jis buvo visiškai kitoks. Spontaniškas. Romantiškas. Nuotykių ieškotojas. Tiesiog vertė iš kojų.

Vis dėlto kažkas pasikeitė, ir gana greitai, jos tėvui, milijardinės „Keinų maisto pasaulio“ imperijos Filadelfijoje prezidentui ir garbės pirminkui, priglaudus Neilą po stipriu sparnu. Marlou nepavydėjo. Nors pati visą gyvenimą siekė

to, kas sužadėtiniui teko patiekta sidabriniamė šaukštelyje.

Tėvo pritarimo.

Neilas, regis, kuo toliau, tuo labiau tapo nuo to priklausomas.

Vis daugiau laiko praleisdavo biure, dažnai būdavo irzlus, o aistringi bučiniai tapo vis reštesni. Marlou, nustojusi kurti vestuvių planus, svarstė, kodėl išblėso aistra.

Žinia, kad jis sekioja paskui tėvo asistentę ir siuntinėja jai šlykščias žinutes, tapo paskutiniu lašu į kantrybės taurę. Nerimą keliančiame įvykių posūkyje dalyvavo ir jos tėvas. Viskas žlugo vos prieš keturias savaites.

Mintys grįžo prie pradinio klausimo. Ką, po galais, čia veikia Neilas?

Pasiekusi apatinę didžiųjų laiptų pakopą, Marlou žvilgsniu perskrodė minią, ieškodama alavo spalvos tėvo plaukų vainiko – tokios šukuosenos su niekuo nesupainiosi. Akys užkliuvo ne už tėvo ir net ne už Neilo, o už jo.

Aukšto, plačių pečių vyro. Kostiumas siūtas ne pagal užsakymą, bet kažkodėl jam itin tiko. Tamsių plaukų kupeta arogantiškai pakreipta į šoną, o kavos spalvos akys smeigė ją nuo galvos iki kojų.

Pasipiktinus dėl tokių nepriimtinių manierų Marlou skruostus užliejo raudonis. Vyrai mėgdavo ją apžiūrinėti. Metų metus buvo vogčia, bet įkyriai stebima nesibaigiančiuose įmonių susitikimuose ir kokteilių vakarėliuose, todėl tai nebuvo jai jokia staigmena, tiesiog faktas.

Vis dėlto dar nebuvo sutikusi vyro, kuris nė nesigriebė visiems priimtinos pantomimos, apsimesdamas to nedarantis.

Niekada.

Lūpų kamputyje šmėkštelėjo šešėlis, tačiau veido išraiškos tai nė kiek nesušvelnino.

Kažin ar tai iš viso įmanoma.

Jo veidui akivaizdžiai netiko komplimentai, kuriais dažniausiai apibūdinami jos pažįstami vyrai.

Išvaizdus? Vargu.

Šiek tiek primerktomis – miegamojo prieblandai labiau tinkančiomis – akimis vyras atrodė tikras... blogiukas. Su tokiu netruksi atsidurti ant užpakalinės automobilio sėdynės. Su tokiu pažeisi komendanto valandą. Apie tokius tave įspėjo mama.

Gražus? Tikrai ne.

Žandikaulis tarsi iškaltas iš granito, aštrūs skruostikauliai ir erelio nosis dėl per dažnų

kumštynių šiek tiek pakrypusi į kairę, o veido bruožai akivaizdžiai nesimetriški.

Patrauklus?

Tarsi visam laikui išstatuiruota niūri išraiška, regis, skleidė priešingą žinią. Tai prilygo ženklui „Privati teritorija. Eiti draudžiama“.

Viskas kartu buvo katastrofiška, tačiau Marlou sunkiai atplėšė akis jam nuo veido.

Dar blogiau, ji jautė: nepažįstamasis ne tik tai supranta, bet ir slapčia mėgaujasi.

Neatitraukdamas nuo jos akių, vyras kilstelėjo prie lūpų taurę su gintaro spalvos gėrimu ir neskubėdamas gurkstelėjo.

O, kad jį kur, Marlou pasijuto, tarsi jis ragautų ne gėrimo, o jos skonį.

Aiškliai nepritardama Marlou kilstelėjo smakrą ir sąmoningai nukreipė žvilgsnį į šalį, tik tada žengė paskutinį laiptelį ir nėrė į minią.

Paėmė šampano taurę iš pirmo pasitaikiusio padavėjo, nešiojančio gėrimus ant sidabrinio padėklo, ir gurkstelėjusi mėgavosi gaivinančiu rūgštoku skoniu.

- Visur tavęs ieškojau, - staiga pasigirdo balsas jai už nugaros.

Marlou kūnas savaime įsitempė. Nežinia, kada tokia reakcija į buvusį sužadėtinį tapo

tipine, bet tai tikrai prasidėjo dar prieš kelis mėnesius iki tų reikaliukų su Šarlote. Pirštais suspaudusi šampano taurės kojelę, apsisuko ir tarė:

- Sveikas, Neilai.

Jis visada geriausiai atrodė su kostiumu - ir šis vakaras ne išimtis. Šiandien vilkėjo tamsiai mėlynos spalvos kostiumą, puikiai sukirptą ir, be abejonės, tikrai brangų. Nors buvo lyg kontrastas tam arogantiškam, natūraliam vyriškumui kitame salės gale, Neilas, palyginti su nepažįstamuoju, atrodė... nepatraukliai. Plaukai per glotniai sušukuoti, antakiai - pernelyg sutvarkyti, o marškinių baltumas net rėžė akis.

- Nustebai mane išvydusi? - Neilui kalbant ties akių kampučiais susimetė juoko raukšlės. Kilstelėjus martinio taurę lūpos pastebimai persikreipė.

Marlou jau seniai spėjo, kad Neilas nė nemėgsta šio gėrimo. Martinio taurė tik papildė įvaizdį.

- *Nustebau* nebūtų tas žodis, kurį pasirinkčiau. - Marlou gurkstelėjo šampano iš taurės.

- Na, tu neatsakai į mano skambučius, todėl turėjau imtis išradingesnių priemonių.

Neilui šypsantis buvo matyti baltutėliai

dantys.

- Todėl nekviestas dalyvauji klientams skirtame renginyje? - Marlou ėjo tolyn, žinodama, kad jis seks iš paskos.

- Nekviestas? Atėjau kaip savo tėvo svečias.

Henris Kempbelas, Londone gimęs, neapsakomai pasipūtęs vyriausiasis „Kempbelų kapitalo“ partneris, pasirodė esąs nemenka kliūtis, kai reikėjo nutraukti sužadėtuves. Nors Parkerio Keino požiūris į Kempbello sūnaus kandidatūrą galėjo pasikeisti, jo ištikimybė investicijų bankininkui ir jo valdomiems dideliems fondams išliko nepalaužiama.

- Tada gal tau vertėtų palaikyti jam draugiją, - pasiūlė Marlou, žvelgdama į barą, kur visada buvo galima rasti Henriį Kempbelą.

Neilas staiga aplenkė Marlou ir užtvėrė kelią.

- Man reikia su tavimi pasikalbėti.

- Ne. - Marlou žengė į šalį. - Tikrai nereikia.

- Marlou, *prašau*.

Tik tas „prašau“ privertė ją stabtelėti. Maldaujamai ir nuoširdžiai ištartas - tokio Neilo balso tono nebuvo girdėjusi mažiausiai metus.

- Skirk penkias minutes, - maldavo jis, nuoširdžiai žvelgdamas jai į akis, neprisidengęs taip jam įprasta lūkesčių išsipildymo arogancija. -

Tai viskas, ko prašau.

Sudvejojusi ji žvilgtelėjo į tą pusę, kur atsirėmęs į sieną stovėjo paslaptingas vyras, ir pasijuto keistai nusivylusi, nes ten jo nebebuvo.

- Na, gerai.

Neilas vedėsi ją šoniniu koridoriumi į privataus šeimos valgomojo balkoną. Tai nebuvo būtent ta vieta, kur jie pirmą kartą susitiko, bet buvo panašu į akivaizdų ir nemalonų bandymą atkurti to pirmo vakaro nuotaiką.

Atidaręs aukštas dviveres duris, palaukė, kol ji išeis į lauką, ir uždarė.

Marlou priėjo prie mūro sienos, siekiančios jai juosmenį, ir atsirėmė dilbiais į grublėtą paviršių, rankoje vis dar laikydama gėrimo taure žvelgė į apačioje plytinčius sodus. Devynioliktojo amžiaus pabaigoje jos senelio pastatyta Pragiedrulių dvarą supo didžiuliai žaliuojančios vejos plotai, įrėminti tankios medžių sienos, tvirtai saugančios ją nuo išorinio pasaulio.

- Gražu, ar ne? - Neilas už kelių žingsnių nuo jos žiūrėjo į spindinčias žvaigždes, tarsi žvilgsniu kviesdamas ją irgi pakelti akis į dangų.

- Apie ką norėjai pasikalbėti? - ramiai paklausė Marlou, susprogdindama jo viltingą romantiško pokalbio balioną.

- Apie mus, žinoma.

Marlou sunkiai atsiduso.

- Neilai, *mūsų* jau nebėra.

Neilas žengtelėjo artyn, žvilgsniu nutvilkydamas jos ranką.

- Jei tai tiesa, kodėl vis dar mūvi žiedą?

Velniai griebtų.

Marlou taip nemaloniai nustebo, pamačiusi Neilą, kad visai pamiršo apie žiedą. Mūvėjo jį dalyvaudama viešuose renginiuose, kad atbaidytų potencialius gerbėjus.

- Štai. - Padėjusi šampano taurę ant balkono atbrailos nusitraukė žiedą nuo piršto ir ištiesė jį ant delno Neilui. - Imk.

Neilas nubraukė neklusnią plaukų sruogą Marlou nuo veido.

- Kam man žiedas? Man reikia *tavęs*.

Staigiai šokusi į šalį Marlou pasibjaurėdama papurtė galvą.

- Kaip gali net pagalvoti, jog atnaujinčiau santykius, kai taip pasielgei?

- Išmesi į šiukšlių dėžę visa tai, kas mus siejo, vien todėl, kad tavo tėvo asistentei nusiunčiau kelias anonimines žinutes įspėti apie Meisoną?

- Neilas sukikeno, tarsi tai būtų visiškas menkinėkis.

- Viena iš jų išsiuntei stovėdamas prie jos namų daugiau nei valanda kelio už miesto, - priminė Marlou.

Neilas ištuštinęs martinį pastatė taurę ant akmeninio vazono.

- Netvirtinu, jog tai, ką padariau, yra gerai. Tik bandžiau pasirūpinti pažeidžiamu žmogumi, atsidūrusiu nepalankioje situacijoje.

Marlou susitvardė neužvertusi akių.

- Galbūt tave šokirusos žinia, kad esu gerai susipažinusi su akių dūmimo ir manipuliavimo taktikomis, todėl jei planas įtikinti mane priimti tave atgal su tuo susijęs, primygtinai raginu persivalvoti.

Sukryžiaavęs rankas ant krūtinės, Neilas atsiėmė į balkono turėklus šalia jos.

- Ar ne *tu* pati kreipeisi į *mane*, nes nerimavai dėl Meisono?

Šitai buvo tiesa.

Ji visada buvo artimesnė su Meisonu nei su Samueliu, o staigus Meisono atšalimas privertė jos seseriško ryšio antenas neramiai suvirpėti. Kai brolis ėmė rodytis darbe su subtiliai slepiamomis mėlynėmis, ji ėmė nerimauti. Pastebėjusi jį paėmus dideles pinigų sumas iš asmeninės sąskaitos, tikrai *labai* sunerimo....

